

Arrest

nr. 114 658 van 28 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 22 april 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 november 2008 en 25 november 2008 dienden respectievelijk eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker) en tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster) elk in eigen naam voor hun eigen aandoeningen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 18 september 2012 diende verzoekster opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op grond van haar aandoeningen.

1.3. De in punt 1.1. bedoelde aanvragen worden samen ongegrond verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris op 10 december 2012.

1.4. Op 21 februari 2013 dienen verzoekers andermaal een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Ditmaal baseren zij zich op de aandoening van hun dochter.

1.5. Op 14 maart 2013 verklaarde de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de in punt 1.2. bedoelde aanvraag onontvankelijk. Verzoekers worden hiervan in kennis gesteld op 29 maart 2013.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 10/12/2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 25/11/2008. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift dd. 12/09/2012 + 01/09/2012 voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 25/11/2008. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 — 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) (…).”

1.6. Op 11 april 2013 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de in punt 1.4. bedoelde aanvraag onontvankelijk en op 22 april 2013 beslist hij tot afgifte van twee bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). Bij arrest nr. 114 660 van 28 november 2013 vernietigt de Raad deze beslissingen.

1.7. Op 4 juni 2013 vernietigde de Raad de in punt 1.3. bedoelde beslissing bij arrest nr. 104 361.

1.8. Op 31 juli 2013 trof de gemachtigde van de staatssecretaris opnieuw een beslissing waarbij de in punt 1.1. bedoelde aanvragen ongegrond worden verklaard alsmede de beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden betekend op 19 augustus 2013. Bij arrest nr. 114 659 van 28 november 2013 verwerpt de Raad het ingestelde schorsings- en annulatieberoep voor zover het ingediend wordt tegen de beslissing waarbij de in punt 1.1. bedoelde aanvragen ongegrond worden verklaard.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpen verzoekers de schending op van *“art. 9ter van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel én de schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, alsook een manifeste beoordelingsfout, doordat, verwerende partij ten onrechte stelt dat de elementen in de medische regularisatieaanvraag dd. 17.09.2012 reeds werden ingeroepen in het kader van de vorige aanvraag tot bekomen van een machtiging van verblijf in het Rijk.”*

Verzoekers betogen als volgt:

“Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen.

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Verwerende partij dient zich bij het nemen van de beslissing niet alleen alle feiten correct en volledig vast te stellen, te waarderen en te interpreteren, daarnaast dient zij zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen.

Artikel 9 ter, §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1 ° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoot op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling."

Uit lezing van punt 5 in bovenstaand artikel blijkt dat verwerende partij de aanvraag onontvankelijk kan verklaren indien de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag o.b.v. artikel 9ter Vw.

Terecht merkt verwerende partij op dat het medische getuigschrift, zoals gevoegd bij de medische regularisatie aanvraag van 17.09.2012, melding maakt van ongeveer dezelfde gezondheidstoestand in vergelijking met de eerdere aanvraag.

Geheel ten onrechte stelt verwerende partij evenwel dat de voorgelegde medische getuigschriften louter de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van verzoekster bevestigen.

Immers moet worden aangenomen dat verzoekster in het verzoekschrift van 17.09.2012 weldegelijk nieuwe elementen heeft ingeroepen. In tegenstelling tot hetgeen in de beslissing dd. 10.12.2012 werd gesteld, bewijst verzoekster weldegelijk met deze medische attesten dat zij reeds diverse malen werd gehospitaliseerd. Zie medisch getuigschrift van Dr. DERBOVEN dd. 01.09.2012.

Niet alleen werd zij voor neurochirurgie gehospitaliseerd te AALST, bovendien werd zij omwille van psychiatrische problemen opgenomen van 20.01.2009 tot 27.01.2009, alsook van 01.02.2009 tot 15.02.2009 en van 02.02.2010 tot 12.02.2010. Tevens blijkt uit de standaard medische getuigschriften dd. 12.09.2012 en 01.09.2012 de nood aan medicatie én het feit dat verzoekster 66% arbeidsongeschikt is (waardoor zij dus geen inkomen door arbeid zal kunnen bekomen).

Deze elementen werden niet in overweging genomen in het kader van de eerdere medische regularisatieaanvraag. Meer nog, in de annulatieprocedure voor de Raad voor Vreemdelingen betwisting (rolnummer RvV 117 233) tegen de negatieve beslissing in de eerste aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter Vw., werd door verwerende partij in haar nota met opmerkingen gesteld (p. 6 en 7) dat deze medische attesten (met name dd. 01.09.2012 en 12.09.2012) in het kader van onderhavige regularisatieprocedure werden beoordeeld door de arts-adviseur (quod non) en derhalve in de eerste regularisatieprocedure niet in overweging konden worden genomen. Het is dan ook bevreemdend dat verwerende partij enerzijds voorhoudt de medische attesten niet te willen weerhouden in de eerste aanvraag omdat zij het verzoekschrift van 17.09.2012 als een nieuwe aanvraag beschouwd, doch anderzijds deze attesten thans evenmin in aanmerking wenst te nemen in aanvraag van 17.09.2012, omdat de gezondheidstoestand van verzoekster ongewijzigd zou zijn.

Een en ander is weinig redelijk te noemen.

In ieder geval is de stelling van verwerende partij dat de medische attesten louter de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene weergeven, sowieso foutief. De bestreden beslissing is dan ook niet afdoende gemotiveerd, minstens is er sprake van een schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Daarenboven werd door verzoekster in haar schrijven van 17.09.2012 op gedocumenteerde wijze aangetoond dat er in haar land van herkomst geen efficiënte behandeling mogelijk is.

Verwezen werd in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging om medische redenen dd. 17.09.2012 naar de internationale studie in de American Journal of Psychiatry, zoals aangehaald door de World Health Organization.

Hierin wordt immers gesteld dat het percentage van mensen met psychische problemen in de Russische Federatie die een adequate en doeltreffende behandeling krijgen amper 1% bedraagt. (zie Simon GE et al. Prevalence and predictors of depression treatment in an international primary care study. American Journal of Psychiatry, 2004, 161: 1626-1634, zoals aangehaald in World Health Organization and World Organization of Family Doctors (Wonca), Integrating mental health into primary care: a global perspective, http://www.who.int/mental_health/resources/mentalhealth_PHC_2008.pdf, 2008, 34)

Ook NGO's kunnen geen doeltreffende hulp bieden. Zie Valery Krasnov, Isaak Gurovich en Alexey Brobov, 'Country profile: Russian Federation: mental healthcare and reform', International Psychiatry, Volume 7, nr. 2, april 2010, p.40 (stuk 4).

Daarenboven blijkt uit de hierboven geciteerde studie dat de psychisch-medische zorgen voor 75 van de ondervraagde personen in de Russische Federatie financieel niet toegankelijk zijn (Zie Simon GE et al. Prevalence and predictors of depression treatment in an international primary care study. American Journal of Psychiatry, 2004, 161: 1626-1634, zoals aangehaald in World Health Organization and World Organization of Family Doctors (Wonca), Integrating mental healthcare into primary care: a global perspective, http://www.who.int/mental_health/resources/mentalhealth_PHC_2008.pdf, 2008, 34).

Dit geldt ook voor verzoekster die geen financiële middelen heeft, noch ten gevolge van haar medische aandoeningen in staat is om deze door arbeid te bekomen.

Bovendien werd door verzoekster in het verzoekschrift opgemerkt dat de medische aandoening van verzoekster niet inbegrepen is in het ziektekostenverzekeringssysteem. Zie stuk 4 van het verzoekschrift daterend van dd. 17.09.2012: Valery Krasnov, Isaak Gurovich en Alexey Brobov, 'Country profile: Russian Federation: mental healthcare and reform', International Psychiatry, Volume 7, nr. 2, april 2010, p.39: 'Psychiatric care is financed from the federal budget and is not included in the state medical insurance system.'

Daarnaast is het algemeen gekend dat ten gevolge van de isolatie van de psychiatrie en de beperkte fondsen van de psychische gezondheidszorg ten tijde van de Sovjet-Unie, de meeste beoefenaars de nodige kennis en vaardigheden ontberen om een doeltreffende medische en psycho-sociale behandeling te bezorgen. (Zie hieromtrent Rachel Jenkins et al. Mental health reform in the Russian Federation: an integrated approach to achieve social inclusion and recovery in Bulletin of the World Health Organization Volume 85, Number 11, November 2007, (858-866) en ook te vinden op <http://www.who.int/bulletin/volumes/85/11/06-039156/en/>.)

Van enige modernisatie van de gehanteerde behandelingswijzen is overigens nog geen sprake, gelet op de beperkte financiële fondsen voor de psychische gezondheidszorg (Zie Russian Federation: "Operational Guidance Note: Russian Federation" <http://www.ecoi.net/russian-federation>, 17.11.2008. Zie ook Valery Krasnov, Isaak Gurovich en Alexey Brobov, 'Country profile: Russian Federation: mental healthcare and reform', International Psychiatry, Volume 7, nr. 2, april 2010, p.39).

Dit heeft uiteraard consequentie voor de medische zorgen voor verzoekster. Zij kan niet over medische zorgen beschikken die afdoende beschikbaar, toegankelijk en bereikbaar zijn zoals in België. De gezondheidszorg in het land van herkomst is er immers in slechte staat. Er bestaat weliswaar een ziektekostenverzekeringssysteem, maar dat wordt als inefficiënt beschouwd (zie hieromtrent het internetartikel van EVD, "Rusland: medische sector", te vinden op <http://www.evd.nl/zoeken/showbouwsteen.asp?bstnum=88464&location=> dd. 12.02.2009).

Aldus heeft verzoekster in haar laatste verzoekschrift aangetoond dat zij in haar land van herkomst niet zal kunnen beschikken over medische zorgen van een aanvaardbaar kwalitatief niveau (RvSt 7 mei 2001, nr. 95.175.RDE 2002 W 119; RvSt 30 november 1999, nr. 83.760.RDE 2002 N° 119; Kortg. Leuven 6 december 1996, T. Vreemd. 1997,299-300).

Over al het voorgaande (en meer bepaald de toegankelijkheid tot de medische zorgen) werd in de eerdere beslissing niks gesteld, laat staan dat er toen reeds rekening mee zou zijn gehouden, zodat deze aangehaalde elementen weldegelijk nieuwe gegevens betreffen die nog niet aan verwerende partij waren voorgelegd in het kader van een eerdere aanvraag.

Het is dan ook strijdig met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, minstens is er sprake van een schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en zelfs van de materiële en formele motiveringsplicht, dat verwerende partij zonder meer stelt dat de informatie die verzoekers voorleggen reeds werd ingeroepen in het kader van de vorige aanvraag.

Verwerende partij had vervolgens de informatie waarvan melding in het verzoekschrift moeten voorleggen aan de ambtenaar-geneesheer (conform art. 9ter § 1 Vw.), zodat deze laatste een nieuw

advies omtrent de beschikbaarheid en vooral de toegankelijkheid kon opmaken en aan verwerende partij bezorgen.

Zulks heeft verwerende partij evenwel niet gedaan.

Een vernietiging van de bestreden beslissing is dan ook op zijn plaats.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel waarin een manifeste beoordelingsfout wordt opgeworpen, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. De bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Uit deze bepaling blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die worden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorheen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling. Uit de betrokken wetsbepaling blijkt duidelijk dat het de aanvragen zijn die met elkaar moeten vergeleken worden. De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen ad infinitum worden ingeroepen.

2.4. Verzoekers geven uitdrukkelijk toe dat het medisch getuigschrift dat voorgelegd werd ter ondersteuning van de in punt 1.2. bedoelde aanvraag melding maakt *“van ongeveer dezelfde gezondheidstoestand in vergelijking met de eerdere aanvraag”*. Het betreft blijkens het administratief dossier echter niet *“ongeveer dezelfde gezondheidstoestand”* doch wel dezelfde gezondheidstoestand waarop gewezen wordt, namelijk een posttraumatisch stresssyndroom en een ruggenwerfletsel. De determinerende motieven van de bestreden beslissing die luiden, *“Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift dd. 12/09/2012 + 01/09/2012 voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 25/11/2008. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene”* halen verzoekers derhalve niet onderuit.

2.5. Kernbetoog van verzoekers is dat wel degelijk nieuwe elementen werden ingeroepen bij het indienen van de in punt 1.2. bedoelde aanvraag. Zij preciseren dat deze gegevens zijn: het feit dat verzoekster diverse malen werd gehospitaliseerd, dat er nood is aan medicatie en dat verzoekster 66% arbeidsongeschikt is. Te dezen dient de Raad op te merken dat deze elementen niet maken dat het gaat om een andere gezondheidstoestand die niet eerder werd ingeroepen. Bijkomend stelt de Raad vast dat de in punt 1.2. bedoelde aanvraag wordt ingediend alvorens er een beslissing werd getroffen met betrekking tot de in punt 1.1. bedoelde aanvraag die verzoekster betreft. Het kwam verzoekers dan ook eerder toe om de in punt 1.1. bedoelde aanvraag van 25 november 2008 aan te vullen met de recentste gegevens inzake de aandoeningen van verzoekster, in plaats van opnieuw een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen, die blijkens het administratief dossier getiteld is "*Verzoek tot verblijfsmachtiging om medische redenen*", waarin geen gewag gemaakt wordt van een eerdere aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen maar die opnieuw gebaseerd is op dezelfde aandoeningen van verzoekster die reeds eerder werden ingeroepen in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Het komt de aanvrager van een medische verblijfsregularisatie blijkens artikel 9 ter, §1 van de Vreemdelingenwet toe om alle inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken en hieruit dient te worden afgeleid dat het de aanvrager van een verblijfsmachtiging toekomt om de verwerende partij op de hoogte te houden van zijn ziekte, of pathologie en bijhorende behandelingen (cf. RvS 24 augustus 2012, nr. 8945 (c)).

2.6. Verzoekers verwijzen voorts nog naar wat in de nota met opmerkingen staat die ingediend werd in het kader van het annulatieberoep dat aanleiding gegeven heeft tot het in punt 1.7. bedoelde arrest van de Raad, doch verzoekers kunnen niet dienstig in onderhavige zaak verwijzen naar een verweernota die werd ingediend in een andere zaak. Wel kan nog verwezen worden naar het gestelde in punt 3.6. van het in punt 1.8. bedoelde arrest, waaruit kan afgeleid worden dat ze geen belang hebben bij hun kritiek.

2.7. Waar verzoekers er nog op wijzen dat in de in punt 1.2. bedoelde aanvraag op gedocumenteerde wijze werd aangetoond dat er in het land van herkomst geen efficiënte behandeling mogelijk is voor verzoeksters aandoeningen, dient de Raad te herhalen dat dit niet maakt dat het om een andere gezondheidstoestand gaat die niet eerder werd ingeroepen. Daargelaten de vraag of dit niet reeds in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag kon ingeroepen worden, kan het niet meer zijn dan een nuttige inlichting die als aanvullend element in het kader van de eerste aanvraag om verblijfsmachtiging kon worden ingeroepen (cf. punt 2.5). Verzoekers kunnen ook niet dienstig verwijzen naar een eerdere beslissing aangezien, daargelaten de vaststelling dat deze eerdere beslissing vernietigd werd (cf. punt 1.7.), artikel 9 ter, §3, 5°, van de Vreemdelingenwet handelt om de vergelijking van aanvragen.

2.8. Gelet op het voorgaande is de Raad van oordeel dat de verwerende partij haar appreciatiebevoegdheid, haar toegekend in het licht van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet, niet te buiten is gegaan. Verzoekers tonen met hun betoog niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het treffen van de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen waarvan de determinerende motieven luiden: "*Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift dd. 12/09/2012 + 01/09/2012 voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 25/11/2008. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene*".

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA